ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)
25. ledna 2007 *

Obsah

I – Sporné rozhodnutí ..... I - 905

A – Kartelová dohoda ..... I - 905

B – Doba trvání kartelové dohody ..... I - 908

C – Pokuty ..... I - 909

D – Výrok sporného rozhodnutí ..... I - 910

II – Řízení před Soudem a napadený rozsudek ..... I - 912

III – Řízení před Soudním dvorem ..... I - 913

IV – Ke kasačnímu opravnému prostředku ..... I - 914

A – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z protiprávnosti otázek položených Komisí v průběhu šetření ..... I - 915

1. Argumentace účastnic řízení ..... I - 915

2. Závěry Soudního dvora ..... I - 916

B – K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nepřípustnosti určitých důkazů ..... I - 917

1. Dokument „rozdělovací klíč“ ..... I - 917

a) Argumentace účastnic řízení ..... I - 917

b) Závěry Soudního dvora ..... I - 918

2. Protokoly o výslechu bývalých vedoucích pracovníků společnosti Dalmine I - 921

a) Argumentace účastnic řízení ..... I - 921

b) Závěry Soudního dvora ..... I - 922

* Jednací jazyk: italština.

C – K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu ze skutečnosti, že do sporného rozhodnutí byly začleněny důvody nesouvisející s výtkami sdělenými navrhovatelce ..... I - 924

1. Argumentace účastnic řízení ..... I - 924

2. Závěry Soudního dvora ..... I - 925

D – Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu ze zkreslení skutkových okolností a nedostatku odůvodnění, pokud jde o protiprávní jednání uvedené v článku 1 sporného rozhodnutí ..... I - 926

1. Argumentace účastnic řízení ..... I - 926

2. Závěry Soudního dvora ..... I - 927

E – K pátému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení, zkreslení důkazů a nedostatku odůvodnění, pokud jde o účinky protiprávního jednání na obchod mezi členskými státy ... I - 930

1. Argumentace účastnic řízení ..... I - 930

2. Závěry Soudního dvora ..... I - 931

F – K šestému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu ze zneužití pravomoci, nesprávného právního posouzení a zkreslení skutkových okolností, pokud jde o protiprávní jednání uvedené v článku 2 sporného rozhodnutí .... I - 932

1. Argumentace účastnic řízení ..... I - 932

2. Závěry Soudního dvora ..... I - 934

G – K sedmému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu ze zneužití pravomoci, nesprávného právního posouzení a zkreslení skutkových okolností, pokud jde o účinky protiprávního jednání uvedeného v článku 2 sporného rozhodnutí ..... I - 936

1. Argumentace účastnic řízení ..... I - 936

2. Závěry Soudního dvora ..... I - 937

H – K osmému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a zkreslení skutkových okolností, pokud jde o hospodářský kontext smlouvy o dodávkách uzavřené mezi společnostmi Dalmine a Corus ..... I - 939

1. Argumentace účastnic řízení ..... I - 939

2. Závěry Soudního dvora ..... I - 940

I – K devátému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nedostatku odůvodnění závažnosti protiprávního jednání ..... I - 941

1. Argumentace účastnic řízení ..... I - 941

2. Závěry Soudního dvora ..... I - 943

J – K desátému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nedostatku odůvodnění, pokud jde o dobu trvání protiprávního jednání a polehčující okolnosti ..... I - 952

1. Argumentace účastnic řízení ..... I - 952

2. Závěry Soudního dvora ..... I - 953

V – K nákladům řízení ..... I - 957

Ve věci C-407/04 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora, podaný dne 24. září 2004,

Dalmine SpA, se sídlem v Dalmine (Itálie), zastoupená A. Sinagrou, M. Siragusou a F. Morettim, avvocati,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

Komise Evropských společenství, zastoupená A. Whelanem a F. Amatem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, K. Lenaerts, E. Juhász, K. Schiemann a M. Ilešič (zpravodaj), soudci,

generální advokát: L. A. Geelhoed,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. prosince 2005,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. září 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Dalmine SpA (dále jen „Dalmine" nebo „navrhovatelka") domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 8. července 2004, Dalmine v. Komise (T-50/00, Sb. rozh. s. II-2395, dále jen „napadený rozsudek"), v rozsahu, v němž tento rozsudek zamítl její žalobu podanou proti rozhodnutí Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999, v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES (Věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) (Úř. věst. 2003, L 140, s. 1, dále jen „sporné rozhodnutí").

I – Sporné rozhodnutí

A – Kartelová dohoda

2 Komise Evropských společenství zaslala sporné rozhodnutí osmi podnikům, které vyrábějí bezešvé ocelové trubky. Mezi tyto podniky patří čtyři evropské společnosti (dále jen „výrobci Společenství"): Mannesmannröhren-Werke AG (dále jen „Mannesman"), Vallourec SA (dále jen „Vallourec"), Corus UK Ltd (původně British Steel plc, dále jen „Corus") a Dalmine. Dalšími čtyřmi adresáty uvedeného rozhodnutí jsou japonské společnosti (dále jen „japonští výrobci"): NKK Corp., Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. a Sumitomo Metal Industries Ltd (dále jen „Sumitomo").

3 Bezešvé ocelové trubky jsou používány v ropném a plynárenském průmyslu a zahrnují dvě velké skupiny výrobků.

4 První z těchto skupin je skupina olejářských trubek, které jsou obvykle označovány jako „Oil Country Tubular Goods" nebo „OCTG". Tyto trubky mohou být prodávány bez závitu („hladké trubky") nebo se závitem. Řezání závitů je operace, která slouží tomu, aby bylo možné trubky OCTG spojit dohromady. Může být provedena podle standardů stanovených American Petroleum Institute (API), přičemž závitové trubky vyrobené podle této metody jsou označovány jako „standardní trubky OCTG", nebo podle speciálních technik, zpravidla patentovaných. V posledně jmenovaném případě se hovoří o závitu nebo popřípadě o „spojeních prvotřídní kvality" nebo „prémium", přičemž trubky opatřené závitem podle této techniky jsou označovány jako „trubky OCTG prémium".

5 Druhá skupina výrobků je tvořena naftovodnými trubkami („line pipe"), mezi kterými se nachází jednak trubky, které jsou vyráběny v souladu se standardními normami, a jednak trubky, které jsou vyráběny na míru v rámci speciálních projektů (dále jen „naftovodné trubky zvláštního provedení a využití").

6 V listopadu 1994 se Komise Evropských Společenství rozhodla provést šetření ohledně existence jednání narušujících hospodářskou soutěž týkajících se těchto výrobků. V prosinci téhož roku provedla šetření u vícero společností. Mezi zářím 1996 a prosincem 1997 provedla Komise dodatečná šetření u společností Vallourec, Dalmine a Mannesmann. Při šetření u společnosti Vallourec dne 17. září 1996 učinil p. Verluca, prezident společnosti Vallourec Oil & Gas, určitá prohlášení (dále jen „prohlášení p. Verlucy"). Při šetření u společnosti Mannesmann v dubnu 1997 učinil vedoucí pracovník této společnosti p. Becher rovněž prohlášení (dále jen „prohlášení p. Bechera").

7 Komise rovněž zaslala žádosti o informace na základě článku 11 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3) vícero podnikům. Vzhledem k tomu, že společnost Dalmine odmítla sdělit některé z požadovaných informací, bylo jí zasláno rozhodnutí Komise ze dne 6. října 1997, v řízení podle čl. 11 odst. 5 nařízení Rady č. 17 (dále jen „rozhodnutí ze dne 6. října 1997"). Společnost Dalmine podala proti tomuto rozhodnutí žalobu na neplatnost, která byla prohlášena usnesením Soudu ze dne 24. června 1998, Dalmine v. Komise (T-596/97, Recueil, s. II-2383) za zjevně nepřípustnou.

8 S ohledem na prohlášení p. Verlucy a Bechera, jakož i s ohledem na další důkazy, Komise ve sporném rozhodnutí konstatovala, že osm podniků, kterým bylo toto rozhodnutí určeno, uzavřelo dohodu, jejímž cílem bylo zejména vzájemné respektování jejich domácích trhů. Podle této dohody se každý podnik musel zdržet prodeje standardních trubek OCTG a naftovodných trubek „zvláštního provedení a využití" na domácím trhu jiné smluvní strany uvedené dohody.

9 Dohoda byla uzavřena v rámci schůzek mezi výrobci Společenství a japonskými výrobci, které byly známy pod názvem „Evropsko-japonský klub".

10 Zásada respektování domácích trhů byla označována výrazem „základní pravidla" („fundamentals"). Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že základní pravidla byla skutečně dodržována, a proto měla sporná dohoda na společném trhu protisoutěžní účinky.

11 Dohoda celkově sestávala ze tří složek: první složku tvořila základní pravidla o respektování domácích trhů, uvedená výše, která představovala protiprávní jednání

shledané v článku 1 sporného rozhodnutí, druhou složku představovalo stanovení cen pro nabídková řízení a minimálních cen pro „zvláštní trhy" („special markets") a třetí spočívala v rozdělení dalších světových trhů, s výjimkou Kanady a Spojených států amerických, prostřednictvím rozdělovacích klíčů („sharing keys").

12 Pokud jde o existenci základních pravidel, Komise se opřela o soubor listinných nepřímých důkazů, které jsou uvedeny v bodech 62 až 67 odůvodnění sporného rozhodnutí, jakož i o tabulku uvedenou v bodě 68 odůvodnění tohoto rozhodnutí. Z této tabulky vyplývá, že podíl domácího výrobce na dodávkách uskutečněných adresáty sporného rozhodnutí v Japonsku a na domácím trhu každého ze čtyř výrobců Společenství, byl velmi vysoký. Komise z toho vyvozuje, že celkově byly domácí trhy skutečně stranami dohody respektovány.

13 Členové Evropsko-japonského klubu se sešli dne 5. listopadu 1993 v Tokiu, aby se pokusili s latinskoamerickými výrobci dospět k nové dohodě o rozdělení trhů. Obsah dohody uzavřené při této příležitosti je uveden v dokumentu předaném Komisi dne 12. listopadu 1997 informátorem, který nebyl účastníkem řízení, přičemž tento dokument obsahuje zejména „rozdělovací klíč" (dále jen „dokument ‚rozdělovací klíč'").

B – *Doba trvání kartelové dohody*

14 Evropsko-japonský klub se od roku 1977 scházel zpravidla dvakrát ročně, a to až do roku 1994.

15 Komise měla nicméně za to, že je pro účely stanovení výše pokut třeba jako začátek kartelové dohody stanovit rok 1990, neboť v letech 1977 až 1990 existovaly mezi Evropským společenstvím a Japonskem dohody o vlastním omezení vývozu. Podle názoru Komise skončilo protiprávní jednání v roce 1995.

C – Pokuty

16 Pro účely stanovení výše pokut Komise kvalifikovala protiprávní jednání jako velmi závažné, neboť cílem dotčené dohody bylo respektovat domácí trhy, a dohoda tak narušovala řádné fungování vnitřního trhu. Nicméně poukázala na to, že prodeje bezešvých ocelových trubek podniky, kterým je určeno sporné rozhodnutí, dosáhly ve čtyřech dotyčných členských státech pouze přibližně 73 milionů eur za rok.

17 S přihlédnutím k těmto skutečnostem Komise stanovila výši pokuty na základě závažnosti protiprávního jednání na 10 milionů eur pro každý z osmi podniků. Vzhledem k tomu, že se bez výjimky jednalo o velké podniky, měla Komise za to, že nebylo namístě rozlišovat z tohoto důvodu mezi stanovenými výšemi pokut.

18 Komise, domnívajíc se, že porušení mělo střednědobé trvání, za účelem stanovení základní částky pokuty uložené každému dotčenému podniku použila na částku stanovenou z titulu závažnosti protiprávního jednání zvýšení ve výši 10 % za rok účasti na kartelové dohodě. Nicméně vzhledem k tomu, že se odvětví ocelových trubek nacházelo v dlouhodobé krizi a situace se v tomto odvětví od roku 1991 zhoršila, Komise uvedené základní částky vzhledem k polehčujícím okolnostem snížila o 10 %.

19 Nakonec Komise v souladu s bodem D 2 sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci") snížila výši pokuty uložené společnosti Vallourec o 40 %, jakož i výši pokuty uložené společnosti Dalmine o 20 %, aby tak zohlednila skutečnost, že tyto dva podniky ve správním řízení s Komisí spolupracovaly.

20 Komise se v článku 2 sporného rozhodnutí domnívala, že uzavření smluv mezi výrobci Společenství, které se týkalo prodeje hladkých trubek na trhu Spojeného království, představovalo protiprávní jednání. Nicméně na základě tohoto protiprávního jednání neuložila doplňující pokutu z důvodu, že uvedené smlouvy představovaly pouze způsob provádění zásady respektování domácích trhů, o níž se rozhodlo v rámci Evropsko-japonského klubu.

D – *Výrok sporného rozhodnutí*

21 Podle čl. 1 odst. 1 sporného rozhodnutí osm podniků, kterým bylo toto rozhodnutí určeno, „porušilo ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES účastí [...] na dohodě, která mimo jiné stanovila vzájemné respektování jejich domácích trhů bezešvých standardních trubek OCTG [...] a [naftovodných trubek zvláštního provedení a využití]".

22 Článek 1 odst. 2 tohoto rozhodnutí stanoví, že protiprávní jednání v případě společností Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. a NKK Corp. trvalo od roku 1990 do roku 1995. Pokud jde o společnost Corus, je uvedeno, že protiprávní jednání trvalo od roku 1990 do února 1994.

23 Ostatní relevantní ustanovení výroku sporného rozhodnutí znějí následovně:

„*Článek 2*

1. Společnosti [Mannesmann], Vallourec [...], [Corus] a Dalmine [...] porušily ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES tím, že v rámci protiprávního jednání uvedeného v článku 1 uzavřely smlouvy, které vedly k rozdělení dodávek hladkých trubek OCTG [společnosti Corus] (od roku 1994 společnosti Vallourec [...]).

2. V případě [společnosti Corus] trvalo protiprávní jednání od 24. července 1991 do února 1994. V případě společnosti Vallourec [...] trvalo protiprávní jednání od 24. července 1991 do 30. března 1999. V případě společnosti Dalmine [...] trvalo protiprávní jednání od 4. prosince 1991 do 30. března 1999. V případě [společnosti Mannesmann] trvalo protiprávní jednání od 9. srpna 1993 do 24. dubna 1997.

[...]

Článek 4

Podnikům uvedeným v článku 1 se z důvodu protiprávního jednání konstatovaného v tomto článku ukládají následující pokuty:

1. [Mannesmann] 13 500 000 eur

2. Vallourec [...] 8 100 000 eur

3. [Corus] 12 600 000 eur

4. Dalmine [...] 10 800 000 eur

5. Sumitomo [...] 13 500 000 eur

6. Nippon Steel [...] 13 500 000 eur

7. Kawasaki Steel [...] 13 500 000 eur

8. NKK [...] 13 500 000 eur".

II – Řízení před Soudem a napadený rozsudek

24 Návrhy došlými kanceláři Soudu podalo sedm z osmi podniků, jimž byla sporným rozhodnutím uložena sankce, mezi nimi i Dalmine, žaloby, kterými všechny navrhovaly celkové nebo částečné zrušení tohoto rozhodnutí a podpůrně zrušení pokuty, která jim byla uložena nebo snížení její výše.

25 Napadeným rozsudkem Soud:

— zrušil čl. 1 odst. 2 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví existenci protiprávního jednání vytýkaného tímto článkem společnosti Dalmine před 1. lednem 1991;

— stanovil výši pokuty uložené společnosti Dalmine na 10 080 000 eur;

— ve zbývající části žalobu zamítl;

— uložil každému z účastníků řízení nést vlastní náklady řízení.

III – Řízení před Soudním dvorem

26 Ve svém kasačním opravném prostředku společnost Dalmine navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek;

— zrušil sporné rozhodnutí;

— podpůrně, zrušil nebo snížil pokutu stanovenou v článku 4 sporného rozhodnutí;

— navíc, podpůrně, vrátil věc Soudu, aby znovu rozhodl na základě rozhodnutí Soudního dvora;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených u Soudu a Soudního dvora.

27 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr odmítl kasační opravný prostředek jako částečně nepřípustný a v každém případě jej zamítl jako zcela neopodstatněný, jakož i aby uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

IV – Ke kasačnímu opravnému prostředku

28 Společnost Dalmine vznáší v podstatě osm důvodů kasačního opravného prostředku s cílem dosáhnout zrušení napadeného rozsudku a sporného rozhodnutí, přičemž tři z nich se týkají vad řízení, dva se vztahují k vadám týkajícím se zjištění protiprávního jednání uvedeného v článku 1 sporného rozhodnutí a konečně tři se vztahují k vadám týkajícím se zjištění protiprávního jednání uvedeného v článku 2 tohoto rozhodnutí.

29 Kromě toho se společnost Dalmine dovolává dvou důvodů opravného prostředku týkajících se výše pokuty.

A – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z protiprávnosti otázek položených Komisí v průběhu šetření

1. Argumentace účastnic řízení

30 Podle společnosti Dalmine se Soud dopustil nesprávného právního posouzení a porušení práv obhajoby tím, že rozhodl, že otázky položené Komisí v průběhu šetření jsou legitimní. Z toho vyplývá, že nebylo dodrženo právo nevypovídat ve vlastní neprospěch.

31 Společnost Dalmine zaměřuje tento důvod opravného prostředku na první otázku písm. d) uvedenou v příloze 1 rozhodnutí ze dne 6. října 1997, která zní následovně: „pro schůzky, pro které nemůžete najít dokumenty, které se k nim vztahují, je třeba popsat předmět schůzek, přijatá rozhodnutí, druhy dokumentů obdržených před a po uvedených schůzkách, diskutované nebo přijaté kvóty (‚sharing keys') podle zeměpisných oblastí a jejich doby platnosti a diskutované nebo přijaté ceny podle zeměpisných oblastí a jejich doby platnosti s upřesněním jejich druhu (‚Target Price', ‚Winning Price' – ‚WP', ‚Proposal Price' – ‚PP', ‚Rock Bottom Prices' – ‚RBP')".

32 Komise připomíná, že právo nemuset vypovídat ve vlastní neprospěch platí pouze ohledně žádostí o informace, které po adresátovi pod hrozbou penále z prodlení požadují, aby odpověděl. Přitom uvedená první otázka písm. d) není obsažena mezi otázkami, na které by rozhodnutí ze dne 6. října 1997 požadovalo odpověď pod hrozbou penále z prodlení.

2. Závěry Soudního dvora

33 Za účelem prokázání, zda se Soud dopustil vytýkaných chyb, je třeba odvolat se na judikaturu týkající se rozsahu pravomocí Komise ve věci předběžných šetření a správních řízení s ohledem na práva obhajoby.

34 Podle této judikatury má Komise právo na podniku požadovat, případně prostřednictvím rozhodnutí, aby jí poskytl veškeré nezbytné informace týkající se skutečností, se kterými může být seznámen, ale nemůže tomuto podniku uložit povinnost poskytnout odpovědi, kterými by tento podnik musel přiznat existenci protiprávního jednání, o kterém musí předložit důkaz Komise (rozsudky ze dne 18. října 1989, Orkem v. Komise, 374/87, Recueil, s. 3283, body 34 a 35; ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Sb. rozh. s. I-123, body 61 a 65, a ze dne 14. července 2005, ThyssenKrupp v. Komise, C-65/02 P a C-73/02 P, Sb. rozh. s. I-6773, bod 49).

35 Přitom v projednávaném případě, jak uvedl generální advokát v bodě 29 svého stanoviska, z výroku rozhodnutí ze dne 6. října 1997 vyplývá, že společnost Dalmine nebyla povinna odpovědět na první otázku písm. d) uvedenou v bodě 31 tohoto rozsudku. Za těchto podmínek, jak Soud konstatoval v bodech 45 a 46 napadeného rozsudku, společnost Dalmine nemůže účinně uplatňovat své právo nebýt Komisí nucena přiznat svou účast na protiprávním jednání.

36 Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

B – *K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nepřípustnosti určitých důkazů*

1. Dokument „rozdělovací klíč"

a) Argumentace účastnic řízení

37 Podle společnosti Dalmine měl Soud neprávem za to, že dokument „rozdělovací klíč" je přípustný jakožto důkaz v neprospěch, čímž nedodržel právo Společenství, zejména práva obhajoby. Vzhledem k tomu, že tento dokument byl Komisi předán neznámou třetí osobou, nemohla být ověřena jeho pravost. Kromě toho Komise neznala ani totožnost osoby, od které tento dokument pocházel.

38 Společnost Dalmine poznamenává, že aby byl anonymní dokument přípustný jakožto důkazní prostředek, je třeba, aby byla dotyčnému obviněnému prokázána jeho relevance a spolehlivost. Domnívá se, že anonymní dokumenty mohou případně odůvodnit zahájení vyšetřování, ale nemohou představovat základ pro obvinění.

39 Dalmine dále uplatňuje, že napadený rozsudek je rozporný v rozsahu, v němž Soud na jednu stranu tvrdil, že argumenty společnosti Dalmine mohly být relevantní pro posouzení hodnověrnosti sporného dokumentu, na druhou stranu ale opomenul přezkoumat tuto hodnověrnost meritorně.

40 Konečně se společnost Dalmine domnívá, že Soud měl ověřit, zda pro Komisi existovaly závazné důvody, aby neodhalila totožnost svého informátora.

41 Komise nejdříve připomíná, že zásada, která se použije, je zásada volného hodnocení důkazů. Podle ní přípustnost a použití dokumentu nemohou být zpochybněny. Může být zpochybněna pouze hodnověrnost tohoto dokumentu. Přitom společnost Dalmine u Soudu zvláště nezpochybnila hodnověrnost dokumentu „rozdělovací klíč". Omezila se na tvrzení, že tento dokument je nepřípustný a nepoužitelný, a dokonce připustila, že určité části tohoto dokumentu jsou podpořeny jinými důkazy.

42 Komise dále uvádí, že když nějaká osoba požádá Komisi, aby nezveřejnila její totožnost, Komise je v tomto bodě povinna zachovávat utajenost.

43 Konečně Komise uplatňuje, že i kdyby se připustilo, že dokument „rozdělovací klíč" nemohl být použit, není možné z tohoto důvodu zpochybnit platnost sporného rozhodnutí, protože uvedený dokument má v obecné struktuře tohoto rozhodnutí jen malý význam.

b) Závěry Soudního dvora

44 Dodržování práv obhajoby vyžaduje, aby dotyčnému podniku bylo v průběhu správního řízení umožněno užitečně vyjádřit jeho stanovisko k reálnosti a relevanci skutkového stavu a dovolávaných okolností, jakož i k dokumentům použitým Komisí na podporu jejího tvrzení existence protiprávního jednání (rozsudky ze dne 7. června 1983, Musique Diffusion française a další v. Komise, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, bod 10; ze dne 6. dubna 1995, BPB Industries a British Gypsum v. Komise, C-310/93 P, Recueil, s. I-865, bod 21, a výše uvedený rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 66).

45 Je třeba nejdříve konstatovat, že společnost Dalmine mohla vyjádřit své stanovisko k dokumentu „rozdělovací klíč" a uplatnit své argumenty ohledně důkazní hodnoty tohoto dokumentu s ohledem na jeho anonymní původ.

46 V rozsahu, v němž navrhovatelka v podstatě tvrdí, že práva obhajoby nebyla dodržena z důvodu samotné skutečnosti, že původ tohoto dokumentu je neznámý a že spolehlivost tohoto dokumentu jí nebyla Komisí prokázána, je třeba konstatovat, že takový výklad práv obhajoby by mohl ohrozit provádění důkazu v případě, kdy je třeba prokázat existenci porušení práva Společenství hospodářské soutěže.

47 Provádění důkazů ve věcech spadajících do práva Společenství hospodářské soutěže se totiž vyznačuje skutečností, že zkoumané dokumenty obsahují často obchodní tajemství nebo jiné informace, které nemohou být zpřístupněny nebo mohou být zpřístupněny pouze ve výrazně omezeném rozsahu.

48 Za těchto podmínek nemohou být práva obhajoby vykládána v tom smyslu, že dokumenty, které obsahují důkazy v neprospěch, musí být automaticky vyloučeny jako důkazní prostředek, jestliže některé informace musí zůstat důvěrné. Tato důvěrnost se může rovněž týkat autorů dokumentů, jakož i osob, které je zaslaly Komisi.

49 Soud tedy právem rozhodl, že:

„72 v právu Společenství platí zásada volného hodnocení důkazů a jediným kritériem pro hodnocení důkazů je jejich hodnověrnost [...]. [...]

73 Mohou-li tedy být argumenty Dalmine relevantní pro posouzení věrohodnosti, a tím důkazní hodnoty dokumentu ‚rozdělovací klíč', není namístě se domnívat, že je tento nepřípustným důkazem, který musí být vyňat ze spisu."

50 Soud ostatně uvedl ve výše uvedeném bodě 73 napadeného rozsudku, že se při posouzení hodnověrnosti dokumentu „rozdělovací klíč" může jevit jako nezbytné zohlednění jeho anonymního původu.

51 Je třeba dospět k závěru, že při posouzení přípustnosti a užitečnosti tohoto dokumentu jakožto důkazu nedošlo k žádnému nesprávnému právnímu posouzení.

52 Konečně navrhovatelka nemůže vytýkat Soudu, že v širším rozsahu nevyjádřil svůj přezkum hodnověrnosti dotčeného dokumentu a že neověřil, zda pro Komisi existovaly závazné důvody neodhalit totožnost jejího informátora. Vzhledem k tomu, že argumenty společnosti Dalmine se týkaly nepřípustnosti tohoto dokumentu jakožto důkazu, Soud se mohl omezit na odpověď na tuto argumentaci.

53 S ohledem na vše výše uvedené musí být první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta.

2. Protokoly o výslechu bývalých vedoucích pracovníků společnosti Dalmine

a) Argumentace účastnic řízení

54 Společnost Dalmine uplatňuje, že Soud tím, že rozhodl o přípustnosti protokolů o výslechu určitých bývalých vedoucích pracovníků vyhotovených v rámci šetření vedených státním zástupcem z Bergama (Itálie), porušil práva obhajoby, jakož i právo na spravedlivý proces uznané Evropským soudem pro lidská práva na základě čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP").

55 Komise měla jednak informovat společnost Dalmine dříve, a v každém případě před zasláním oznámení námitek, o skutečnosti, že vlastnila uvedené protokoly.

56 Kromě toho tento orgán mohl použít tyto dokumenty pouze k tomu, aby rozhodl, zda je třeba zahájit řízení, nebo nikoliv. V tomto ohledu společnost Dalmine zdůrazňuje, že sporné dokumenty představovaly předběžné akty v rámci trestního řízení, a jejich hodnověrnost tedy ještě nebyla prokázána.

57 Komise připomíná, že na základě článku 11 odst. 1 nařízení č. 17 může „vyžadovat všechny potřebné informace od vlád a příslušných orgánů členských států", a že tedy logicky musí mít možnost tyto informace využít. Uvádí, že Soud právem rozhodl, že do jeho pravomoci ani do pravomoci Komise nepatří, aby se vyjadřovaly

k legitimnímu původu uvedených informací s ohledem na pravidla vnitrostátního práva upravující průběh šetření vedených italskými orgány.

b) Závěry Soudního dvora

58 Pokud jde o otázku, zda Komise měla informovat společnost Dalmine o skutečnosti, že vlastnila dotčené protokoly, dříve, dokonce ještě před zasláním oznámení námitek, je třeba připomenout, že je to jednak právě zaslání oznámení námitek, a jednak přístup ke spisu, který adresátovi uvedeného oznámení umožňuje seznámit se s důkazy obsaženými ve spisu Komise, co zaručuje práva obhajoby a právo na spravedlivý proces uplatněné navrhovatelkou v rámci tohoto důvodu opravného prostředku.

59 Dotyčný podnik je totiž právě oznámením námitek informován o všech podstatných skutečnostech, o které se Komise opírá v této fázi řízení (rozsudky ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, body 315 a 316, jakož i výše uvedený rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, body 66 a 67). V důsledku toho může dotyčný podnik plně uplatnit svá práva obhajoby až po zaslání uvedeného oznámení (rozsudek ze dne 21. září 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, C-105/04 P, Sb. rozh. s. I-8725, body 47 a 50).

60 Jak Soud právem konstatoval v bodě 83 napadeného rozsudku, pokud by se výše uvedená práva vztahovala ve smyslu navrženém navrhovatelkou také na období

předcházející zaslání oznámení námitek, byla by poškozena efektivita šetření Komise, protože podnik by mohl již v první fázi šetření Komise identifikovat informace, které jsou Komisi známy, tedy ty, které před ní lze nadále tajit.

61 Navíc neexistuje žádný nepřímý důkaz, podle kterého by skutečnost, že Komise neinformovala společnost Dalmine během fáze šetření o tom, že vlastnila uvedené protokoly, mohla mít vliv na pozdější možnosti obhajoby této společnosti během fáze správního řízení, která byla zahájena zasláním oznámení námitek (viz analogicky výše uvedený rozsudek Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, body 48 až 50 a 56).

62 Pokud jde dále o přípustnost uvedených protokolů jakožto důkazů, je třeba konstatovat, jak učinil Soud v bodě 86 napadeného rozsudku, že legalita zaslání Komisi ze strany vnitrostátního státního zástupce nebo příslušných orgánů v oblasti hospodářské soutěže informací získaných na základě použití vnitrostátního trestního práva je otázkou, která spadá do vnitrostátního práva. Kromě toho, jak Soud připomněl v témže bodě, soud Společenství není příslušný k přezkumu legality aktu vydaného vnitrostátním orgánem s ohledem na vnitrostátní právo (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. prosince 1992, Oleificio Borelli v. Komise, C-97/91, Recueil, s. I-6313, bod 9).

63 Pokud jde o použití uvedených informací Komisí, Soud správně konstatoval v bodě 90 napadeného rozsudku, že argumenty společnosti Dalmine se mohou týkat jen „věrohodnosti, a tím důkazní hodnoty svědectví jejích vedoucích pracovníků, a nikoli přípustnosti těchto důkazních materiálů v řízení". Jak bylo totiž uvedeno v rámci posouzení první části tohoto důvodu opravného prostředku, v právu Společenství platí zásada volného hodnocení důkazů a jediným relevantním kritériem pro posouzení předložených důkazů je jejich věrohodnost. Protože italský

soud neprohlásil, že je zaslání dotčených protokolů protiprávní, není namístě mít za to, že tyto dokumenty byly nepřípustnými důkazy, které by musely být vyňaty ze spisu.

64 Druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být tedy rovněž zamítnuta.

65 Z toho vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut v celém rozsahu.

C – K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu ze skutečnosti, že do sporného rozhodnutí byly začleněny důvody nesouvisející s výtkami sdělenými navrhovatelce

1. Argumentace účastnic řízení

66 Společnost Dalmine připomíná, že vytýkala Komisi, že ve sporném rozhodnutí odkázala na skutečnosti, které nesouvisely s protiprávními jednáními a které jí mohly způsobit škodu z důvodu skutečnosti, že takto uveřejněné informace mohly být použity třetími osobami. Uvádí zejména zjištění Komise ohledně kartelových dohod týkajících se trhů, které se nachází mimo Společenství, jakož i stanovení cen.

67 Soud tím, že zamítl její argumentaci v tomto bodě, ponechal bez povšimnutí článek 21 nařízení č. 17, podle kterého Komise musí brát ohled na oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství.

68 Podle Komise Soud právem rozhodl, že adresát rozhodnutí nemůže v rámci žaloby na neplatnost zpochybnit jednotlivé důvody rozhodnutí, ledaže by tyto vyvolávaly právně závazné účinky, které by mohly poškodit jeho zájmy. V projednávaném případě společnost Dalmine neprokázala, čím by napadnuté důvody mohly vyvolat takovéto účinky.

2. Závěry Soudního dvora

69 Když společnost Dalmine požádala Soud, aby zrušil nadbytečné důvody sporného rozhodnutí, tento právem rozhodl v bodě 134 napadeného rozsudku, že „postačuje uvést, že neexistuje právní pravidlo, podle nějž by adresát rozhodnutí mohl žalobou na neplatnost podle článku 230 ES napadnout jednotlivé důvody rozhodnutí, ledaže by tyto vyvolaly závazné právní následky, které by mohly poškodit jeho zájmy (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 22. března 2000, Coca-Cola v. Komise, T-125/97 a T-127/97, Recueil, s. II-1733, body 77 a 80 až 85). Odůvodnění rozhodnutí není v zásadě schopné vyvolat takové právní následky. V projednávaném případě žalobkyně neprokázala, že by napadené části odůvodnění vyvolaly právní následky, které by mohly změnit její právní situaci".

70 I když je pravda, že Soud tímto opomenul přezkoumat, zda Komise měla právo zpřístupnit ve sporném rozhodnutí informace ohledně kartelových dohod týkajících se trhů, které se nacházejí mimo Společenství, jakož i stanovení cen, je třeba konstatovat, že i za předpokladu, že zpřístupnění uvedených informací Komisí bylo v rozporu s její povinností respektovat obchodní tajemství společnosti Dalmine, nic to nemění na tom, že taková vada může vést ke zrušení sporného rozhodnutí jen tehdy, pokud by se prokázalo, že při neexistenci této vady by uvedené rozhodnutí mělo odlišný obsah (rozsudky Soudního dvora ze dne 16. prosince 1975, Suiker Unie a další v. Komise, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Recueil, s. 1663, bod 91, a ze dne 18. září 2003, Volkswagen v. Komise, C-338/00 P,

Recueil, s. I-9189, body 163 a 164). Přitom vzhledem k tomu, že zjištění obsažená ve sporném rozhodnutí ohledně kartelových dohod týkajících se trhů, které se nacházejí mimo Společenství, jakož i stanovení cen, byla navrhovatelkou kvalifikována jako nadbytečné důvody, nemůže navrhovatelka v žádném případě tvrdit, že při neexistenci uvedených zjištění by sporné rozhodnutí mělo podstatně odlišný obsah.

71 Třetí důvod kasačního opravného prostředku tedy musí být rovněž zamítnut.

D – *Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu ze zkreslení skutkových okolností a nedostatku odůvodnění, pokud jde o protiprávní jednání uvedené v článku 1 sporného rozhodnutí*

1. Argumentace účastnic řízení

72 Společnost Dalmine vytýká Soudu zkreslení skutkových okolností a nedostatečné odůvodnění, pokud jde o určení předmětu protiprávního jednání uvedeného v článku 1 sporného rozhodnutí, určení jeho účinků a zacházení s případným protiprávním jednáním, které nebylo uskutečněno nebo které nemělo citelný škodlivý účinek na hospodářskou soutěž jako s protiprávním jednáním, které bylo plně provedeno.

73 Společnost Dalmine připomíná, že před Soudem uplatnila, že sporná kartelová dohoda se netýkala rozdělení domácích trhů. Soud se chybně domníval, že společnost Dalmine chtěla pouze poukázat na neexistenci citelného účinku na hospodářskou soutěž. Rozsudek je tedy nedostatečně odůvodněný.

74 Soud se kromě toho dopustil zkreslení skutkových okolností, protože neověřil skutečnosti uplatněné Komisí v souvislosti s předmětem kartelové dohody, zejména s ohledem na důvody vznesené společností Dalmine. Obzvláště Soud zkreslil prohlášení učiněná společnostmi Vallourec, Mannesmann, Dalmine a Corus ve fázi šetření, jakož i tabulku dodávek členů Evropsko-japonského klubu obsaženou v bodě 68 odůvodnění sporného rozhodnutí.

75 Komise tvrdí, že argumenty předložené společností Dalmine Soudu se netýkaly otázky, zda prokázala existenci dohody, která měla za cíl omezení hospodářské soutěže, ale spíše otázky, zda prokázala provádění uvedené dohody a její účinky na hospodářskou soutěž a trh.

76 Komise kromě toho uvádí, že před Soudem společnost Dalmine pouze zpochybnila důkazní sílu dokumentu „rozdělovací klíč" a prohlášení jednoho z jejích bývalých vedoucích pracovníků, p. Biasizze, a nikoliv důkazní sílu jiných důkazů použitých Komisí. Společnost Dalmine tedy nemůže tvrdit, že Soud zkreslil tyto důkazy, protože mu nebylo navrženo, aby se k nim vyjádřil. Výtky vycházející z údajného zkreslení skutkových okolností musí být v důsledku toho prohlášeny za nepřípustné.

2. Závěry Soudního dvora

77 Navrhovatelka nemůže tvrdit, že Soud opomenul odpovědět na její argumentaci, podle které se dohoda netýkala rozdělení domácích trhů.

78 V tomto ohledu je třeba nejdříve konstatovat, že Soud uvedl v bodě 136 napadeného rozsudku, že podle společnosti Dalmine se dohoda mezi adresáty sporného rozhodnutí „netýkala domácích trhů Společenství". V následujících bodech tohoto rozsudku Soud poskytl vícero upřesnění ohledně této argumentace navrhovatelky. Tak v bodech 138 a 139 uvedeného rozsudku převzal závěr Komise, podle kterého „měli národní výrobci ocelových trubek dominantní postavení na svých domácích trzích", a vysvětlil, že „společnost Dalmine namítá, že Komise by dospěla k jinému závěru, pokud by své posuzování omezila na situaci na relevantních výrobkových trzích".

79 Dále Soud jasně uvedl, že podle jeho posouzení dohoda směřovala k rozdělení domácích trhů výrobců Společenství. Tak v bodě 152 napadeného rozsudku připomněl, že „Komise se ve [sporném] rozhodnutí opírala o soubor důkazů, jejichž průkaznost Dalmine nezpochybňuje, především o sice stručné, ale výslovné výpovědi p. Verlucy". Pokud jde zvláště o prohlášení p. Biasizze, jehož důkazní hodnotu společnost Dalmine zpochybňuje (viz bod 76 tohoto rozsudku), Soud poté, co v bodě 153 napadeného rozsudku citoval jiný důkaz, a sice prohlášení p. Jachiy, podle kterého existovala dohoda „respektovat oblasti patřící různým podnikům", konstatoval v bodě 155 téhož rozsudku, že prohlášení p. Biasizze potvrzuje „prohlášení p. Verlucy o existenci níže popsané dohody o rozdělení domácích trhů (viz v tomto smyslu rozsudek [Soudu ze dne 8. července 2004], JFE Engineering a další v. Komise, [T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501] body 309 a následující)".

80 Ve svých prohlášeních ze dne 17. září 1996, analyzovaných Soudem ve výše uvedeném rozsudku JFE Engineering a další v. Komise, p. Verluca tvrdil, že domácí trhy účastníků dohody „požívaly ochranu" ve vztahu k standardním trubkám OCTG, jakož i naftovodným trubkám „zvláštního provedení a využití" (s výjimkou offshore trhu Spojeného království, který byl „částečně chráněný"). Pan Verluca, který byl vyslechnut dne 18. prosince 1997 během nového šetření, prohlásil, že „francouzské, německé a italské trhy byly považovány za domácí. [Spojené království] mělo zvláštní postavení (srov. mé prohlášení ze dne 17.09.96)".

81 Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nedostatečně odůvodněn, jak uplatňuje navrhovatelka.

82 S ohledem na výše uvedené důkazy, uvedené Soudem na podporu jeho zjištění, podle kterého bylo cílem kartelové dohody rozdělení domácích trhů, není rovněž možné přijmout argument navrhovatelky vycházející ze zkreslení skutkových okolností. Obzvláště navrhovatelka opomenula vysvětlit, v čem byla Soudem nesprávně pochopena prohlášení p. Verlucy a Jachiy, kteří výslovně tvrdili, že dohoda měla za cíl rozdělení vícero domácích trhů ve Společenství.

83 Konečně nemůže být přijat ani argument navrhovatelky, podle kterého článek 81 ES nemůže být vykládán v tom smyslu, že s protiprávním jednáním, které nebylo uskutečněno nebo nemělo citelný škodlivý vliv na hospodářskou soutěž, může být zacházeno stejně jako s protiprávním jednáním, které bylo plně provedeno.

84 Podle ustálené judikatury je totiž pro účely použití čl. 81 odst. 1 ES nadbytečné zohledňovat konkrétní účinky dohody, jestliže se jeví, že je jejím cílem vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže (rozsudky ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, body 122 a 123, jakož i výše uvedený rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 491). Pokud jde zejména o dohody protisoutěžní povahy, které se jako v projednávaném případě projevují během schůzek soutěžících podniků, Soudní dvůr již rozhodl, že k porušení čl. 81 odst. 1 ES dojde, jestliže tyto schůzky mají za cíl vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže, a mají tak za cíl umělé organizování fungování trhu (výše uvedený rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, body 508 a 509). Z důvodů vyjádřených generálním advokátem v bodech 134 až 137 jeho stanoviska by bylo nevhodné relativizovat tuto judikaturu ve smyslu, který navrhuje navrhovatelka.

85 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

E – *K pátému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení, zkreslení důkazů a nedostatku odůvodnění, pokud jde o účinky protiprávního jednání na obchod mezi členskými státy*

1. Argumentace účastnic řízení

86 Podle společnosti Dalmine nebyla prokázána existence škodlivého vlivu kartelové dohody sankcionované v článku 1 sporného rozhodnutí na obchod v rámci Společenství. V tomto ohledu Dalmine poznamenává, že Komise nemohla prokázat a Soud nemohl ověřit, že předmět kartelové dohody se týkal rozdělení domácích trhů, a že i kdyby bylo prokázáno, že kartelová dohoda se týkala takového rozdělení, úroveň prolínání trhů byla natolik vysoká, že nemohly být rozděleny. Odlišné posouzení Soudu je nedostatečně odůvodněné, a kromě toho neobsahuje žádné zhodnocení situace na trhu Společenství.

87 Podle Komise se Soud právem opřel o judikaturu, podle které není pro účely použití článku 81 ES nezbytné prokázat skutečnou existenci újmy způsobené obchodu v rámci Společenství, protože postačuje prokázat, že dohoda je potenciálně způsobilá mít takový účinek.

2. Závěry Soudního dvora

88 Argumenty společnosti Dalmine do značné míry odpovídají argumentům, které byly zamítnuty v rámci čtvrtého důvodu opravného prostředku, kterým je Soudu vytýkáno, že nepřezkoumal otázku, zda se dohoda týkala rozdělení domácích trhů, a že zacházel stejně s protiprávním jednáním, které nebylo uskutečněno nebo které nemělo citelný škodlivý účinek na hospodářskou soutěž jako s protiprávním jednáním, které bylo plně provedeno.

89 V každém případě z ustálené judikatury vyplývá, že výklad a uplatnění podmínky týkající se účinků na obchod mezi členskými státy, která je obsažena v článcích 81 ES a 82 ES, musí vycházet ze skutečnosti, že jejím cílem je vymezit v oblasti právní úpravy hospodářské soutěže hranici mezi působností práva Společenství a působností práva členských států. Do působnosti práva Společenství tak spadá každá kartelová dohoda a každé jednání, které mohou narušit svobodu obchodu mezi členskými státy takovým způsobem, který může narušit uskutečnění cílů jednotného trhu mezi členskými státy, zejména oddělováním vnitrostátních trhů nebo změnou struktury hospodářské soutěže na společném trhu (rozsudky ze dne 31. května 1979, Hugin v. Komise, 22/78, Recueil, s. 1869, bod 17, a ze dne 25. října 2001, Ambulanz Glöckner, C-475/99, Recueil, s. I-8089, bod 47).

90 Aby rozhodnutí, dohoda nebo jednání mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy, musí na základě souhrnu skutkových a právních okolností umožnit předpokládat s dostatečnou pravděpodobností, že mohou přímo, nebo nepřímo, skutečně, nebo potenciálně ovlivnit obchod mezi členskými státy, a to tak, že se lze obávat, že by mohly být překážkou uskutečňování jednotného trhu mezi členskými státy. Krom toho je třeba, aby tento vliv nebyl zanedbatelný (rozsudky ze dne 28. dubna 1998, Javico, C-306/96, Recueil, s. I-1983, bod 16; ze dne 21. ledna 1999, Bagnasco a další, C-215/96 a C-216/96, Recueil, s. I-135, bod 47, a výše uvedený rozsudek Ambulanz Glöckner, bod 48).

91 Soud proto poté, co konstatoval, že dohoda měla za cíl rozdělení domácích trhů ve Společenství, právem dospěl v bodě 157 napadeného rozsudku k závěru, že potenciálním účinkem dohody bylo ovlivnění obchodu mezi členskými státy. Soudní dvůr kromě toho již rozhodl, že rozdělení domácích trhů ve Společenství může významným způsobem ovlivnit obchod mezi členskými státy (viz výše uvedený rozsudek Ambulanz Glöckner, body 48 a 49).

92 Pátý důvod kasačního opravného prostředku musí být tedy rovněž zamítnut.

F – *K šestému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu ze zneužití pravomoci, nesprávného právního posouzení a zkreslení skutkových okolností, pokud jde o protiprávní jednání uvedené v článku 2 sporného rozhodnutí*

1. Argumentace účastnic řízení

93 Společnost Dalmine vytýká Soudu, že nesprávně popsal protiprávní akt uvedený v článku 2 sporného rozhodnutí. Soud přeměnil uvedené rozhodnutí ve snaze propůjčit mu právní legitimitu na základě nevýznamné skutečnosti, a sice údajné protiprávnosti smluv o dodávkách mezi společností Corus a společnostmi Dalmine, Vallourec a Mannesmann.

94 Soud se zejména snažil popsat protiprávní akt uvedený v článku 2 sporného rozhodnutí jako akt, který představuje samostatné porušení článku 81 ES, zatímco předmětem tohoto aktu bylo pouze provádění základních pravidel. Takový výklad

znění sporného rozhodnutí představuje zneužití nebo překročení pravomoci, jakož i zkreslení tohoto rozhodnutí. Spočívá kromě toho na chybném popisu dotyčného výrobkového trhu.

95 Společnost Dalmine kromě toho uvádí, že Soud výslovně uvedl, že tvrzení Komise obsažené v bodě 164 odůvodnění sporného rozhodnutí je chybné. Přitom místo toho, aby Soud zrušil sporné rozhodnutí v tomto bodě, je přeformuloval, což rovněž představuje zneužití pravomoci.

96 Konečně společnost Dalmine zdůrazňuje, že výkladem vztahu mezi články 1 a 2 sporného rozhodnutí, který Soud podal, byli zvýhodněni japonští výrobci, kteří vzhledem k tomu, že nebyli uznáni vinnými údajným odlišným porušením uvedeným v článku 2 tohoto rozhodnutí, dosáhli snížení pokuty.

97 Komise uplatňuje, že smlouvy o dodávkách uzavřené mezi společností Corus a společnostmi Dalmine, Vallourec a Mannesmann jsou sporným rozhodnutím považovány za zakládající odlišné porušení článku 81 ES a že na základě této skutečnosti jsou předmětem zvláštního článku ve výroku tohoto rozhodnutí. Kromě toho tím, že článek 3 uvedeného rozhodnutí přikázal podnikům, kterým je rozhodnutí určeno, aby ukončily „prokázaná protiprávní jednání", jasně ukazuje, že se jedná o odlišná protiprávní jednání.

98 Komise dospívá k závěru, že Soud ani nepřekročil své pravomoci, ani nezkreslil sporné rozhodnutí. Taktéž nepřeformuloval definici dotčeného výrobkového trhu. Komise rovněž poznamenává, že i kdyby Soud nějakým způsobem zrušil bod 164 odůvodnění tohoto rozhodnutí, nemohl by z toho vyplývat žádný důsledek pro platnost článku 2 uvedeného rozhodnutí.

2. Závěry Soudního dvora

99 V rozsahu, v němž navrhovatelka vytýká Soudu zneužití pravomoci, je třeba připomenout, že takové chování existuje, pokud orgán vykonává své pravomoci s výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (rozsudky ze dne 14. května 1998, Windpark Groothusen v. Komise, C-48/96 P, Recueil, s. I-2873, bod 52, a ze dne 10. března 2005, Španělsko v. Rada, C-342/03, Sb. rozh. s. I-1975, bod 64).

100 Přitom navrhovatelka neposkytla žádný důkaz, který by mohl podpořit tvrzení, podle kterého Soud vykonával své pravomoci za jiným účelem, než je cíl uvedený v článku 220 ES, kterým je zajistit dodržování práva při výkladu a provádění smlouvy.

101 Navíc tento důvod opravného prostředku spočívá na předpokladu, že Soud zkreslil sporné rozhodnutí tím, že kvalifikoval protiprávní jednání uvedené v článku 2 tohoto rozhodnutí jako samostatné protiprávní jednání, a nikoliv jako prosté provedení protiprávního jednání uvedeného v článku 1 uvedeného rozhodnutí.

102 Soud se přitom nedopustil takového zkreslení sporného rozhodnutí. Jak poznamenala Komise, samotná skutečnost, že protiprávní jednání, které spočívalo v uzavření sporných smluv o dodávkách, bylo předmětem zvláštního článku ve výroku sporného rozhodnutí, prokazuje, že toto protiprávní jednání bylo kvalifikováno uvedeným rozhodnutím jako odlišné porušení článku 81 ES. Kromě toho v článku 3 sporného rozhodnutí je uloženo podnikům, které jsou určeny v článcích 1 a 2, aby ukončily „protiprávní jednání uvedená v těchto článcích", přičemž tato formulace jasně ukazuje, že se jedná o odlišná protiprávní jednání.

103 Konečně, v rozporu s tím, co tvrdí navrhovatelka, Soud nemohl vyvodit jiné důsledky ze svých zjištění ohledně bodu 164 odůvodnění sporného rozhodnutí.

104 Pokud jde o tento bod uvedeného odůvodnění, Soud rozhodl v bodech 244 a 245 napadeného rozsudku:

„244 [...] [v] rozsahu, v němž to může být relevantní, je třeba konstatovat, že tvrzení Komise uvedené v první větě [bodu] 164 [odůvodnění] [sporného] rozhodnutí, podle kterého smlouvy o dodávkách, které představují protiprávní jednání podle článku 2 napadeného rozhodnutí, byly jen prostředkem k provedení protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, jde příliš daleko, protože provedení bylo jen jedním z vícero spolu navzájem souvisejících, ale samostatných protisoutěžních cílů druhého porušení. Soud ve svém [výše uvedeném] rozsudku JFE Engineering a další v. Komise, (body 569 a následující) určil, že Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že nezohlednila protiprávní jednání uvedené v článku 2 [sporného] rozhodnutí při stanovení částky pokuty uložené čtyřem evropským výrobcům, ačkoli účel a účinek tohoto protiprávního jednání šel nad rámec přispění k upevnění evropsko-japonské dohody (viz především bod 571 uvedeného rozsudku).

245 Odůvodňuje-li konečně nerovné zacházení uvedené v předcházejícím bodě také snížení pokuty uložené japonským žalobkyním, nemůže nesprávné posouzení, které ho vyvolalo, vést v rámci probíhajícího řízení ke zrušení článku 2 ani článku 1 [sporného] rozhodnutí."

105 Jak uvedl generální advokát v bodech 213 až 216 svého stanoviska, zjištění Soudu v bodě 244 napadeného rozsudku znamenalo pouze to, že Komise se nesprávně domnívala, že na základě protiprávního jednání uvedeného v článku 2 sporného rozhodnutí nepříslušelo uložit doplňující pokutu z důvodu, že uvedené smlouvy představovaly pouze prostředek provádění zásady respektování domácích trhů, o které se rozhodlo v rámci Evropsko-japonského klubu (viz bod 20 tohoto rozsudku). Toto posouzení Soudu zůstává tedy bez důsledku pro samotné zjištění uvedeného protiprávního jednání v článku 2 sporného rozhodnutí a ničím neodůvodňuje zrušení tohoto článku.

106 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy musí být šestý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

G – K sedmému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu ze zneužití pravomoci, nesprávného právního posouzení a zkreslení skutkových okolností, pokud jde o účinky protiprávního jednání uvedeného v článku 2 sporného rozhodnutí

1. Argumentace účastnic řízení

107 Podle společnosti Dalmine Soud zkreslil skutkové okolnosti tím, že měl za to, že smlouva o dodávkách uzavřená mezi společnostmi Dalmine a Corus omezovala hospodářskou soutěž na trhu s hladkými trubkami a trubkami opatřenými závitem ve Spojeném království. Soud měl nesprávně za to, že v důsledku uzavření této smlouvy byla společnost Dalmine prakticky odříznuta od trhu s hladkými trubkami a trubkami opatřenými závitem ve Spojeném království. V tomto ohledu společnost Dalmine zdůrazňuje, že v každém případě nemohla vstoupit na trh s trubkami OCTG prémium ve Spojeném království, protože nedisponovala požadovanou licencí.

108 Společnost Dalmine zdůrazňuje, že její smlouva o dodávkách uzavřená se společností Corus se týká hladkých trubek, a sice výrobku, který se nevyskytuje na relevantním trhu. V důsledku toho není možné tuto smlouvu považovat za způsob provádění údajné dohody o rozdělení domácích trhů uvedené v článku 1 sporného rozhodnutí. Naopak uvedená smlouva byla založena na legální obchodní logice.

109 Podle Komise měl Soud právem za to, že společnost Dalmine mohla obdržet licenci, která by jí umožnila obchodovat s trubkami OCTG prémium na trhu Spojeného království, pokud by na tom měla zájem, ale že uzavření sporné smlouvy o dodávkách takový zájem vylučovalo, a tak vyřazovalo společnost Dalmine jakožto případného soutěžitele.

110 Komise doplňuje, že při neexistenci uvedené smlouvy o dodávkách by společnost Dalmine mohla mít rovněž zájem prodat na tomto trhu více standardních trubek OCTG. Kromě toho upřesňuje, že společnost Dalmine již ve Spojeném království prodávala standardní trubky OCTG, pro které nebyla žádná licence nezbytná, a že její argument, podle kterého neměla přístup na trh ve Spojeném království je tedy nepodložený.

2. Závěry Soudního dvora

111 V bodě 179 napadeného rozsudku učinil Soud následující výklad smluv o dodávkách uvedených v článku 2 sporného rozhodnutí, sám o sobě nezpochybněný navrhovatelkou:

„[...] Z celkového pohledu rozdělují tyto smlouvy přinejmenším od 9. srpna 1993 potřebu hladkých trubek společnosti Corus mezi tři ostatní evropské výrobce (40 % pro Vallourec, 30 % pro Dalmine a 30 % pro Mannesmann). Mimoto je v každé ze tří

smluv stanoveno určení cen placených společností Corus vypočtených na základě matematického vzorce, který vychází z ceny, kterou společnost Corus dosáhla za své trubky opatřené závity."

112 S ohledem na tato ustanovení smluv o dodávkách nemůže být přijata argumentace navrhovatelky, která směřuje hlavně k prokázání neexistence jakéhokoliv vztahu mezi jednak hladkými trubkami, a jednak závitovými trubkami, pokud jde o účinky uvedených smluv na hospodářskou soutěž. V tomto ohledu Soud, aniž by se dopustil zkreslení skutkových okolností, v bodě 181 napadeného rozsudku uvedl přesvědčivým způsobem protisoutěžní účinky smluv o dodávkách nejenom na trhu s hladkými trubkami, ale i na trhu se závitovými trubkami, a to následujícím způsobem:

„Každou ze smluv o dodávkách společnost Corus své tři soutěžitele se sídlem ve Společenství zavázala tím způsobem, že výměnou za vzdání se své volnosti nákupů zmizela veškerá účinná hospodářská soutěž na jejím domácím trhu a také veškerá perspektiva hospodářské soutěže ze strany těchto soutěžitelů. Pro tyto tři soutěžitele se totiž prodeje hladkých trubek snížily tehdy, když klesly prodeje závitových trubek uskutečněné společností Corus. Mimoto ziskové rozpětí realizované při prodejích hladkých trubek, ke kterým se tito tři dodavatelé zavázali, se také snížilo za předpokladu, že ceny dosažené společností Corus za její závitové trubky poklesly, a mohlo se dokonce proměnit ve ztrátu. Za těchto okolností bylo prakticky nepředstavitelné, aby tito tři výrobci usilovali o účinnou hospodářskou soutěž se společností Corus na britském trhu závitových trubek, zvláště pokud jde o ceny [...]".

113 V rozsahu, v němž navrhovatelka popisuje uzavření své smlouvy o dodávkách se společností Corus jako logickou a legální obchodní činnost, stačí konstatovat, že tento argument byl náležitě vyvrácen Soudem v bodě 181 napadeného rozsudku, uvedeném výše, jakož i v bodě 185 téhož rozsudku, podle kterého „v případě neexistence smluv o dodávkách by tři evropští výrobci měli za běžných okolností, není-li brán ohled na základní pravidla, skutečný nebo alespoň potenciální obchodní zájem na účinné soutěži se společností Corus na britském trhu se závitovými trubkami a na tom, aby mezi sebou při zásobování společnosti Corus hladkými trubkami soutěžili."

114 Konečně ohledně argumentu navrhovatelky, podle kterého neměla přístup na trh Spojeného království, zejména protože nedisponovala licencí pro prodej trubek OCTG prémium, stačí odkázat na zcela správnou analýzu uskutečněnou Soudem v bodě 186 napadeného rozsudku:

„Co se týče argumentů Dalmine týkajících se praktických překážek, které jí brání prodávat přímo na britském trhu trubky OCTG prémium a standardní trubky OCTG, není dostatečně prokázáno, že by Dalmine bez existence své smlouvy o dodávkách se společností Corus a později Vallourec skutečně nikdy nemohla prodávat tyto výrobky na britském trhu. Spíše se nedá vyloučit, že v případě pozitivního vývoje na britském trhu trubek OCTG by Dalmine mohla získat licenci, která by jí umožnila prodej trubek OCTG prémium na britském trhu, nebo že by mohla stoupnout její výroba standardních trubek OCTG za účelem jejich prodeje na tomto trhu. Z toho vyplývá, že podpisem smlouvy o dodávkách ve skutečnosti akceptovala omezení své obchodní politiky [...]."

115 S ohledem na vše výše uvedené musí být sedmý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

H – *K osmému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a zkreslení skutkových okolností, pokud jde o hospodářský kontext smlouvy o dodávkách uzavřené mezi společnostmi Dalmine a Corus*

1. Argumentace účastnic řízení

116 Společnost Dalmine zpochybňuje posouzení Soudu, podle kterého jsou ustanovení smlouvy o dodávkách uzavřené se společností Corus ze své samotné povahy protiprávní.

117 V tomto ohledu společnost Dalmine zejména vysvětluje obchodní logiku sporné smlouvy, připomíná význam vyjednávací síly společnosti Corus ve srovnání se silou potenciálních dodavatelů a opakuje své tvrzení, podle kterého prodávala standardní trubky OCTG na trhu Spojeného království ve zcela zanedbatelném rozsahu a vůbec neprodávala trubky OCTG prémium.

118 Komise uplatňuje, že tento důvod opravného prostředku spočívá v převzetí argumentů předložených Soudu za účelem zpochybnění protisoutěžní povahy určitých ustanovení smlouvy o dodávkách uzavřené mezi společnostmi Dalmine a Corus, a že je proto nepřípustný.

119 V každém případě je argumentace navrhovatelky zcela neopodstatněná. Komise zejména uvádí, že obchodní zájmy a vyjednávací síla jedné ze stran nemohou mít vliv na protiprávní povahu smlouvy, která je v rozporu s článkem 81 ES.

2. Závěry Soudního dvora

120 Jak vyplývá z bodů 111 až 113 tohoto rozsudku, Soud náležitě odůvodněným způsobem, právem a bez zkreslení skutkových okolností shledal, že smlouvy o dodávkách uvedené v článku 2 sporného rozhodnutí mohly ovlivňovat obchod mezi členskými státy a měly za účinek vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže uvnitř společného trhu. Proto navrhovatelka nemůže zpochybnit posouzení Soudu, podle kterého ustanovení uvedených smluv byla ze své samotné povahy protiprávní.

121 V rozsahu, v němž se navrhovatelka dovolává určitých obchodních zájmů, jakož i vyjednávací síly jedné ze stran uvedených smluv, je třeba uvést, jak to učinil generální advokát v bodech 229 a 230 svého stanoviska, že tyto výtky nebyly u Soudu výslovně vzneseny, a musí tedy být v rámci tohoto kasačního opravného prostředku prohlášeny za nepřípustné (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P, Recueil, s. I-1981, bod 59, a ze dne 8. července 1999, Hercules Chemicals v. Komise, C-51/92 P, Recueil, s. I-4235, bod 58). Kromě toho uvedené výtky každopádně nemohou obstát. Posouzení souladu chování s čl. 81 odst. 1 ES se sice musí uskutečnit v jeho hospodářském kontextu (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 6. dubna 2006, General Motors v. Komise, C-551/03 P, Sb. rozh. s. I-3173, bod 66, a ze dne 13. července 2006, Komise v. Volkswagen, C-74/04 P, Sb. rozh. s. I-6585, bod 45). Nicméně tvrzení navrhovatelky, i za předpokladu, že jsou opodstatněná, nemohou prokázat, že hospodářský kontext vylučoval jakoukoliv možnost účinné hospodářské soutěže (viz analogicky rozsudek ze dne 8. července 1999, Montecatini v. Komise, C-235/92 P, Recueil, s. I-4539, bod 127).

122 Proto musí být osmý důvod kasačního opravného prostředku rovněž zamítnut.

I – *K devátému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nedostatku odůvodnění závažnosti protiprávního jednání*

1. Argumentace účastnic řízení

123 Společnost Dalmine uplatňuje, že závažnost vytýkaného protiprávního jednání musí být posouzena v závislosti na velikosti relevantního trhu, protože tato velikost představuje jediné přísně objektivní hledisko. Posouzení závažnosti protiprávního jednání, které by nezohlednilo toto objektivní kritérium, by bylo nelogické a zakládalo by se na skutečnostech, které nejsou uvedeny v judikatuře, nařízení

č. 17 a pokynech o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3; dále jen „pokyny o metodě stanovování pokut"). V důsledku toho Soud neprávem konstatoval, že velikost dotčeného trhu byla pouze jednou relevantní skutečností mezi ostatními, které slouží pro účely stanovení pokuty.

124 Společnost Dalmine dále uvádí argumenty, které směřují k prokázání toho, že kritéria stanovená pokyny o metodě stanovování pokut, a sice povaha protiprávního jednání, skutečný dopad na trh a velikost dotyčného zeměpisného trhu, nebyla v rozporu s tvrzením Soudu Komisí dodržena. Dospívá k závěru, že údajné protiprávní jednání není možné kvalifikovat jako „velmi závažné". Soud kromě toho opomenul tuto kvalifikaci náležitě odůvodnit. Omezil se na zohlednění posouzení Komise, aniž by se vyjádřil k jejich relevanci a opodstatněnosti.

125 Konečně společnost Dalmine vytýká Soudu, že nezohlednil individuální velikost podniků, kterým je určeno sporné rozhodnutí. Domnívá se, že je v rozporu se všemi kritérii práva a ekvity, aby jí byla uložena stejná sankce, jako je sankce uložená například společnosti Nippon Steel, která má roční obrat mnohem vyšší, než je její. Nepřiměřený charakter pokuty, která jí byla uložena, kromě toho prokazuje skutečnost, že základní částka pokuty se rovnala 16 % prodeje dotyčných výrobků na světovém trhu v roce 1998, 38 % prodeje uskutečněného na trhu Společenství a 95 % prodeje uskutečněného během shledané doby trvání protiprávního jednání v Německu, Francii, Itálii a Spojeném království.

126 Komise nejdříve připomíná, že podle pokynů o metodě stanovování pokut představuje velikost dotčeného trhu pouze jeden z faktorů, které je třeba vzít v úvahu při posouzení závažnosti protiprávního jednání.

127 Dále Komise uplatňuje, že kritéria stanovená uvedenými pokyny byla řádně použita. Zejména vysvětluje, že kartel může být na základě povahy protiprávního jednání nebo vzhledem k tomu, že ovlivňuje významnou část společného trhu kvalifikován jako „velmi závažné protiprávní jednání", i když se týká pouze výrobku, jehož prodej nemá na uvedeném trhu zvláště významný obrat.

128 Konečně Komise zdůrazňuje, že z pokynů o metodě stanovování pokut vyplývá, že rozlišení pokut v závislosti na obratu dotčených podniků nepředstavuje povinnost, ale možnost.

2. Závěry Soudního dvora

129 Podle ustálené judikatury musí být závažnost porušení práva Společenství hospodářské soutěže zjištěna v závislosti na řadě faktorů, jako jsou konkrétní okolnosti případu, jeho kontext a odrazující účinek pokut, a to aniž by byl stanoven závazný nebo taxativní výčet kritérií, jež musejí být nutně zohledněna (výše uvedené rozsudky Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 465, a rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 241).

130 K faktorům, které mají být zohledněny při posuzování závažnosti protiprávních jednání, patří jednání každého z podniků, jejich role při zavádění kartelové dohody, zisk, který mohou z těchto jednání vytěžit, jejich velikost a hodnota dotyčného zboží, jakož i nebezpečí, které představují protiprávní jednání tohoto druhu pro cíle

Společenství (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Musique Diffusion française a další v. Komise, bod 129, a Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 242).

131 Bod 1A pokynů o metodě stanovování pokut upřesňuje, že „při hodnocení závažnosti protiprávního jednání je třeba brát v úvahu jeho povahu, skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost dotyčného zeměpisného trhu".

132 Proto v rozporu s tím, co tvrdí navrhovatelka, Soud právem uvedl v bodě 259 napadeného rozsudku, že velikost dotčeného trhu je pouze jedním z více relevantních faktorů pro posouzení závažnosti protiprávního jednání a stanovení výše pokuty.

133 Pokud jde dále o argumentaci společnosti Dalmine, podle které Soud nesprávně a bez dostatečného odůvodnění potvrdil použití pokynů o metodě stanovování pokut Komisí a kvalifikaci protiprávního jednání jako „velmi závažného", je třeba připomenout, že Komise disponuje širokou posuzovací pravomocí a že metoda výpočtu popsaná v pokynech o metodě stanovování pokut obsahuje různé proměnné (rozsudek ze dne 29. června 2006, SGL Carbon v. Komise, C-308/04 P, Sb. rozh. s. I-5977, body 46 a 47).

134 Je nicméně na Soudním dvoru, aby ověřil, zda Soud správně posoudil výkon uvedené posuzovací pravomoci Komisí (výše uvedený rozsudek SGL Carbon v. Komise, bod 48).

135 V tomto ohledu je třeba nejdříve uvést, že Soud správně shrnul v bodech 263 až 265 napadeného rozsudku použití kritérií stanovených pokyny o metodě stanovování pokut Komisí:

„263 [...] Komise se za účelem podložení svého závěru, podle něhož je protiprávní jednání uvedené v článku 1 napadeného rozhodnutí ‚velmi závažné', opírala v [bodě] 161 [odůvodnění] [sporného] rozhodnutí zejména o povahu jednání všech podniků. V tomto směru se Komise odvolávala na závažně protisoutěžní povahu sankcionované dohody o rozdělení trhu, která poškozuje řádné fungování vnitřního trhu, na úmyslný charakter spáchané protiprávnosti, jakož i na tajnou a institucializovanou povahu systému, který sloužil k omezení hospodářské soutěže. V témže [bodě] 161 vzala Komise rovněž v úvahu skutečnost, že ‚dotčené čtyři členské státy představovaly většinu ve spotřebě bezešvých [trubek] OCTG a [naftovodných trubek] ve Společenství, a jednalo se tedy o rozsáhlý zeměpisný trh'.

264 Komise naproti tomu v [bodě] 160 [odůvodnění] [sporného] rozhodnutí konstatovala, že ‚konkrétní dopad protiprávního jednání na trh byl omezený', když dva zvláštní výrobky, které toto jednání pokrývalo, a sice standardní trubky OCTG a naftovodné trubky zvláštního provedení a využití, představovaly pouze 19 % spotřeby bezešvých trubek OCTG a naftovodných trubek ve Společenství, a že svařované trubky mohly nadále z důvodu technologického pokroku pokrývat část poptávky po bezešvých trubkách.

265 Poté, co Komise zařadila toto porušení na základě kritérií uvedených v [bodě] 161 do kategorie ‚velmi závažných' porušení, tak vzala v [bodě] 162 [odůvodnění] [sporného] rozhodnutí v úvahu relativně omezené množství prodejů předmětných výrobků adresáty [sporného] rozhodnutí v dotyčných čtyřech členských státech (73 milionů eur ročně). Tento odkaz

na velikost dotčeného trhu odpovídá posouzení omezeného dopadu protiprávního jednání na trh, které je uvedené v [bodě] 160 [odůvodnění] [sporného] rozhodnutí. Komise se tedy rozhodla uložit pokutu podle závažnosti pouze ve výši 10 milionů eur. Pokyny o metodě stanovování pokut přitom v zásadě za protiprávní jednání spadající do této kategorie stanoví pokutu ve výši ‚nad 20 milionů [eur]' ".

136 Z analýzy uskutečněné Komisí, jak byla shrnuta výše, vyplývá, že všechna tři kritéria uvedená v bodě 1A pokynů o metodě stanovování pokut byla při určení závažnosti protiprávního jednání zohledněna. Soud tedy právem uvedl v bodě 260 napadeného rozsudku, „že ačkoli Komise ve [sporném] rozhodnutí výslovně neuvedla pokyny o metodách stanovení pokut, přesto při stanovení pokuty uložené žalobkyni aplikovala metodu výpočtu, kterou si v nich sama stanovila".

137 V bodech 266 až 271 napadeného rozsudku Soud zkoumal, „zda přístup Komise vylíčený [v bodech 263 až 265 téhož rozsudku] je vzhledem k argumentům, které předložila společnost Dalmine, protiprávní", následujícím způsobem:

„267 Co se týče argumentů společnosti Dalmine týkajících se relevantních trhů, je nutno konstatovat, že [body] 35 a 36 [odůvodnění] [sporného] rozhodnutí obsahují definici zeměpisných trhů tak, jak by měly za běžných okolností existovat, pokud by nebylo protiprávních dohod, jejichž cílem nebo výsledkem je umělé rozdělení trhu. Ze [sporného] rozhodnutí jako celku a zejména z jeho [bodů] 53 až 77 [odůvodnění] dále vyplývá, že chování japonských a evropských výrobců na domácích trzích nebo v určitých případech na trhu některého světového regionu bylo určováno podle

zvláštních pravidel, která se měnila trh od trhu a která byla výsledkem obchodních jednání v rámci Evropsko-japonského klubu.

268 Argumenty společnosti Dalmine týkající se nízkého procentního podílu na světovém a evropském trhu standardních trubek OCTG a naftovodných trubek zvláštního provedení a využití, který představují prodeje těchto výrobků osmi adresátů [sporného] rozhodnutí, je nutno zamítnout jako nerelevantní. Skutečností je, že účelem a přinejmenším do určité míry i účinkem protiprávního jednání uvedeného v článku 1 [sporného] rozhodnutí bylo vyloučení každého z adresátů napadeného rozhodnutí z domácích trhů ostatních podniků, včetně trhů čtyř největších členských států Společenství v oblasti spotřeby ocelových trubek, což podle posouzení učiněného ve [sporném] rozhodnutí představuje ‚velmi závažné' protiprávní jednání.

269 V tomto ohledu jsou argumenty společnosti Dalmine týkající se omezeného objemu prodeje standardních trubek OCTG a toho, že na jejím domácím trhu měly svařované trubky značný význam jako konkurence naftovodných trubek zvláštního provedení a využití, nerozhodné, jelikož z účasti Dalmine na protiprávním jednání týkajícím se rozdělení trhu vyplývá povinnost neprodávat výrobky, na které se vztahuje [sporné] rozhodnutí na ostatních trzích. Proto, i kdyby byly okolnosti, které uplatňuje, právně dostačujícím způsobem prokázány, nemohlo by to vyvrátit závěr, ke kterému došla Komise, týkající se závažnosti protiprávního jednání, kterého se Dalmine dopustila.

270 Dále je třeba podotknout, že skutečnost, které se Dalmine dovolává, že se protiprávní jednání uvedené v článku 1 [sporného] rozhodnutí týká jen dvou zvláštních výrobků, a sice standardních trubek OCTG a naftovodných trubek zvláštního provedení a využití, ne ale všech trubek OCTG

a naftovodných trubek, byla Komisí v [bodě] 160 [odůvodnění] [sporného] rozhodnutí výslovně zmíněna jako faktor, který omezuje konkrétní dopad protiprávního jednání na trh (viz bod 264 výše). V tom samém [bodě] 160 Komise ve stejném smyslu uvádí vzrůstající konkurenci svařovaných trubek (viz bod 264 výše). Je proto nutno konstatovat, že Komise již zohlednila tato kritéria při svém posouzení závažnosti protiprávního jednání ve [sporném] rozhodnutí.

271 Ve světle výše uvedeného je třeba mít za to, že snížení výše uložené pokuty podle závažnosti na 50 % minimální částky, která se obvykle stanoví v případě ‚velmi závažného' protiprávního jednání, uvedené v bodě 265 výše, odráží odpovídajícím způsobem tento omezený dopad protiprávního jednání na trh v projednávaném případě."

138 Je nutno konstatovat, že těmito úvahami se Soud přiměřeně a soudržně vyslovil k podstatným faktorům použitým při posouzení závažnosti protiprávního jednání a že právně dostačujícím způsobem odpověděl na argumenty uplatněné společností Dalmine. V rozporu s tvrzením navrhovatelky se Soud neomezil na zohlednění posouzení Komise, ale podrobně přezkoumal otázku, vznesenou společností Dalmine, zda Komise pro účely posouzení závažnosti protiprávního jednání správně ohodnotila jeho účinky na relevantní trh. Kromě toho svým posouzením, podle kterého bylo protiprávní jednání shledané článkem 1 sporného rozhodnutí v každém případě „velmi závažné", protože jeho cílem, a přinejmenším v určitém rozsahu jeho účinkem, bylo vyloučení každého z osmi adresátů sporného rozhodnutí z domácích trhů ostatních z těchto podniků, Soud právem zdůraznil značnou vnitřní závažnost protiprávních jednání, která spočívají v rozdělení domácích trhů ve Společenství.

139 Navíc, jak Soud rovněž právem uvedl, omezený dopad protiprávního jednání na trh v projednávaném případě byl již přiměřeně zohledněn, když Komise stanovila výši pokuty v závislosti na závažnosti protiprávního jednání pouze na deset milionů eur.

140 Svou poslední výtkou vznesenou v rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka vytýká Soudu, že nezohlednil individuální velikost podniků, kterým je určeno sporné rozhodnutí.

141 Přitom, jak Soudní dvůr již rozhodl, Komise není při stanovení výše pokut podle závažnosti a délky trvání dotčeného protiprávního jednání povinna provádět výpočet pokuty z částek založených na obratu dotyčných podniků. Komise může jistě přihlédnout k obratu dotčeného podniku, avšak tomuto obratu nelze přikládat přílišný význam ve srovnání s ostatními posuzovanými faktory (výše uvedený rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, body 255 a 257).

142 Bod 1A šestý pododstavec pokynů o metodě stanovování pokut odpovídá této judikatuře. Uvádí, že „v některých případech by mohlo být nezbytné vážit částky určené [...], aby se brala v úvahu specifická váha, a tedy skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž, zejména pokud existuje značný nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu".

143 Soud právem uvedl v bodě 282 napadeného rozsudku, že z použití výrazu „v některých případech" a ze slova „zejména" v uvedeném pododstavci pokynů o metodě stanovování pokut vyplývá, že vážení v závislosti na individuální velikosti podniku není systematickou fází výpočtu, kterou si Komise stanovila, ale možností odstranění tvrdosti, kterou Komise využívá ve věcech, v nichž je její uplatnění potřebné, v závislosti zejména na okolnostech projednávaného případu. Tato posuzovací pravomoc je kromě toho vyjádřena výrazem „mohlo by být nezbytné" obsaženým v témže pododstavci.

144 Soud správně vyvodil z těchto úvah v bodě 283 napadeného rozsudku, že „co se týče otázky, zda je takové vážení pokut podle velikosti jednotlivých podniků vhodné, zůstává Komisi prostor pro uvážení. Komise tak v případě uložení pokut vícero podnikům, které se dopustily stejného protiprávního jednání, není při určení výše pokut povinna ujistit se, zda konečné výše pokut odrážejí rozdíly v celkových obratech mezi jednotlivými podniky [...]".

145 Toto posouzení bylo o to přiměřenější, že všechny podniky, kterým bylo určeno sporné rozhodnutí, byly velkými podniky, což je okolnost, která vedla Komisi k tomu, aby nerozlišovala mezi použitými výšemi pokut (viz bod 165 odůvodnění sporného rozhodnutí). V tomto ohledu Soud konstatoval relevantním způsobem následující:

„284 [...] Dalmine toto stanovisko napadá s poukazem na to, že s ročním obratem ve výši 667 milionů eur v roce 1998 je jedním z nejmenších podniků, kterým bylo [sporné] rozhodnutí adresováno. Skutečně je nutno konstatovat, že co se týče celkového obratu všech výrobků, je mezi Dalmine a největším dotčeným podnikem, totiž Nippon [Steel Corp.] s obratem 13 489 milionů eur v roce 1998, značný rozdíl.

285 Komise však ve své žalobní odpovědi zdůraznila, aniž by to společnost Dalmine popřela, že Dalmine není ani malým, ani středním podnikem. Doporučení Komise 96/280/ES ze dne 3. dubna 1996 týkající se definice malých a středních podniků (Úř. věst. L 107, s. 4) použitelné v okamžiku přijetí [sporného] rozhodnutí totiž především upřesňuje, že takové podniky mohou zaměstnávat pouze méně než 250 osob a jejich roční obrat nesmí přesáhnout 40 milionů eur nebo jejich celková roční rozvaha nesmí přesáhnout 27 milionů eur. V doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř.

věst. L 124, s. 36) byly tyto dvě posledně uvedené hranice zvýšeny na 50 milionů a 43 milionů eur.

286 Ačkoli Soud nemá k dispozici žádné číselné údaje týkající se počtu zaměstnanců a roční rozvahy společnosti Dalmine, je namístě konstatovat, že v roce 1998 byl její obrat více než desetkrát vyšší než horní hranice stanovená v různých doporučeních Komise týkajících se tohoto kritéria. Na základě informací předložených Soudu je tedy třeba usoudit, že Komise nepochybila, když v [bodě] 165 [odůvodnění] [sporného] rozhodnutí konstatovala, že všechny podniky, kterým bylo [sporné] rozhodnutí adresováno, byly velkými podniky."

146 V rozsahu, v němž se navrhovatelka dovolává pro účely prokázání nepřiměřeného charakteru pokuty rovněž skutečnosti, že základní částka pokuty se rovnala 16 % prodeje dotyčných výrobků na světovém trhu v roce 1998, 38 % prodeje uskutečněného na trhu Společenství a 95 % prodeje uskutečněného během stanovené doby trvání protiprávního jednání v Německu, Francii, Itálii a Spojeném království, je třeba připomenout, že nejvyšší hranice 10 % uvedená v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 se vztahuje k celkovému obratu dotyčného podniku a že pouze u konečné výše pokuty musí být dodržena tato hranice (výše uvedené rozsudky Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 278, a výše uvedený rozsudek SGL Carbon v. Komise, bod 82). Vzhledem k tomu, že společnost Dalmine nezpochybnila zjištění v bodě 287 napadeného rozsudku, podle kterého pokuta uložená ve sporném rozhodnutí ve výši 10,8 milionu eur představovala přibližně jen 1,62 % jejího celosvětového obratu v roce 1998, který byl 667 milionů eur, nemůže uplatňovat zjevnou nepřiměřenost mezi uvedenou pokutou a velikostí jejího podniku.

147 Vzhledem k tomu, že žádná z výtek vznesených navrhovatelkou nemůže být přijata, musí být devátý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

J — *K desátému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nedostatku odůvodnění, pokud jde o dobu trvání protiprávního jednání a polehčující okolnosti*

1. Argumentace účastnic řízení

148 Společnost Dalmine uplatňuje, že měly být zohledněny určité polehčující okolnosti, jako je její omezená a pasivní role při uskutečňování protiprávního jednání shledaného v článku 1 sporného rozhodnutí a skutečnost, že ukončila protiprávní jednání, jakmile Komise zasáhla. I když se tyto okolnosti nemusely automaticky zohlednit, Komise měla uvést důvody, pro které na tomto základě nesnížila výši pokuty. Soud si měl povšimnout tohoto nedostatku odůvodnění a sankcionovat jej.

149 Kromě toho z druhé uplatněné polehčující okolnosti vyplývá, že doba trvání protiprávního jednání, kterého se dopustila společnost Dalmine, byla kratší a že napadený rozsudek si v tomto ohledu protiřečí.

150 Konečně se společnost Dalmine dovolává porušení zásady rovného zacházení v rozsahu, v němž její spolupráce během správního řízení nebyla posouzena stejně jako spolupráce společnosti Vallourec.

151 Komise připomíná, že v oblasti pokut Soud vykonává pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci a že v projednávaném případě správně použil tuto pravomoc, když v napadeném rozsudku vysvětlil důvody, pro které nemohly být použity polehčující okolnosti, kterých se společnost Dalmine dovolávala. V dotyčných bodech tohoto

rozsudku Soud zejména správně konstatoval, že společnost Dalmine neukončila protiprávní jednání po zásahu Komise a že úrovně spolupráce společností Dalmine a Vallourec nebyly stejné.

2. Závěry Soudního dvora

152 Pokud jde nejdříve o údajnou diskriminaci mezi společnostmi Dalmine a Vallourec při stanovení pokuty, je třeba připomenout, že v rámci kasačního opravného prostředku Soudní dvůr sice nemůže z důvodů ekvity nahradit svým vlastním posouzením posouzení Soudu při rozhodování, v rámci výkonu jeho pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, o částce pokut uložených podnikům z důvodu, že porušily právo Společenství, avšak výkon takové pravomoci při určování částky uvedených pokut naproti tomu nesmí vést k diskriminaci mezi podniky, které se účastnily dohody nebo jednání ve vzájemné shodě v rozporu s čl. 81 odst. 1 ES (rozsudky ze dne 16. listopadu 2000, Sarrió v. Komise, C-291/98 P, Recueil, s. I-9991, body 96 a 97, a výše uvedený rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 617).

153 Nicméně kasační opravný prostředek musí uvádět právní argumenty, které specifickým způsobem podporují důvod opravného prostředku vycházející z porušení zásady rovného zacházení, neboť jinak by byl tento důvod nepřípustný (výše uvedený rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 618).

154 V projednávaném případě, jak bylo připomenuto v bodě 19 projednávaného rozsudku, Komise snížila výši pokuty uložené společnosti Vallourec o 40 % a výši pokuty uložené společnosti Dalmine o 20 %, aby tak zohlednila skutečnost, že tyto dva podniky ve správním řízení s Komisí spolupracovaly.

155 Je nutno konstatovat, že v rozsahu, v němž navrhovatelka zpochybňuje posouzení Soudu obsažené v bodě 344 napadeného rozsudku, podle kterého „i když odpovědi na otázky poskytnuté společností Dalmine byly do určité míry Komisi užitečné, pouze potvrzovaly, a to méně přesně a výslovně, informace již poskytnuté společností Vallourec prostřednictvím prohlášení p. Verlucy", je její argumentace skutkové povahy, a musí být tedy odmítnuta jako nepřípustná. Soudnímu dvoru tedy nepřísluší, aby v rámci tohoto kasačního opravného prostředku přezkoumal zjištění učiněné Soudem v bodě 345 napadeného rozsudku, podle kterého „informace, které společnost Dalmine Komisi poskytla před zasláním [oznámení námitek], nejsou srovnatelné s těmi, které poskytla společnost Vallourec, a neodůvodňují snížení výše pokuty uložené žalobkyni nad 20 %, které jí bylo poskytnuto za nezpochybňování skutkových zjištění. I když skutečnost, že nebyla zpochybňována skutková zjištění, mohla Komisi značně ulehčit její práci, není možné toto konstatovat o informacích, které Dalmine poskytla před vydáním [oznámení námitek]".

156 Pokud jde dále o argumentaci navrhovatelky ohledně její omezené a pasivní role při uskutečňování protiprávního jednání shledaného článkem 1 sporného rozhodnutí, Soud v bodě 327 napadeného rozsudku odkázal na analýzu uskutečněnou v bodech 280 až 297 téhož rozsudku, podle které zejména

„288 [...] je nutno [...] připomenout, že argumentace Dalmine týkající se malé důležitosti prodeje standardních trubek OCTG a značné konkurence mezi svařovanými trubkami a naftovodními trubkami zvláštního provedení a využití na jejím domácím trhu je nerelevantní, protože z její účasti na protiprávním jednání spočívajícím v dohodě o rozdělení trhu vyplývá povinnost neprodávat tyto výrobky na ostatních trzích [...]. Proto i kdyby byly tyto skutkové okolnosti z hlediska právního dostatečně prokázány, nemohlo by to vyvrátit závěr Komise ohledně závažnosti protiprávního jednání, kterého se Dalmine dopustila.

[...]

290 Jelikož společnost Dalmine je jediným italským členem Evropsko-japonského klubu, je nutné konstatovat, že její účast na této dohodě postačovala k rozšíření územní působnosti kartelové dohody na území jednoho členského státu Společenství. Je proto namístě konstatovat, že účast společnosti Dalmine na protiprávním jednání měla na trh Společenství nezanedbatelný dopad. Tato okolnost je totiž podstatně důležitější pro posouzení konkrétních účinků, které měla účast Dalmine na protiprávním jednání uvedeném v článku 1 [sporného] rozhodnutí na trhy výrobků uvedených v tomto článku než jen prosté porovnání celkových obratů jednotlivých podniků.

[...]

294 Rovněž, pokud jde o argument, že Dalmine hrála v kartelové dohodě jen pasivní roli, což je chování, které je podle první odrážky bodu 3 pokynů o metodě stanovování pokut polehčující okolností, je namístě podotknout, že tato společnost nepopírá svou účast na jednáních Evropsko-japonského klubu. [...]

295 V projednávaném případě Dalmine dokonce ani netvrdí, že její účast na setkáních byla sporadičtější nežli účast ostatních členů uvedeného klubu, což by podle judikatury případně mohlo odůvodňovat snížení pokuty v její prospěch [...]. Dalmine také ani neuplatňuje žádné zvláštní okolnosti nebo

důkazy, podle kterých by bylo její vystupování při jednáních čistě pasivní nebo podřizující se většině. Naopak, jak bylo uvedeno v bodě 290 výše, byl pouze na základě její účasti na Evropsko-japonském klubu začleněn do dohody o rozdělení trhu italský trh. [...]"

157 Vzhledem k tomu, že tato analýza není stižena žádným nesprávným právním posouzením, měl Soud právem za to, že role společnosti Dalmine při uskutečňování protiprávního jednání shledaného článkem 1 sporného rozhodnutí nebyla ani omezená, ani výlučně pasivní nebo podřizující se většině, a že tedy nemůže být v tomto ohledu použita žádná polehčující okolnost.

158 Pokud jde konečně o údajné ukončení protiprávního jednání, jakmile Komise zasáhla, Soud právem uvedl v bodech 328 a 329 napadeného rozsudku, „že, ukončení protiprávního jednání, jakmile Komise zasáhla' uvedené v bodě 3 pokynů o metodě stanovování pokut, může logicky představovat polehčující okolnost pouze tehdy, pokud existují důvody pro předpoklad, že podnět k ukončení protisoutěžního jednání byl dotčeným podnikům dán předmětným zásahem" a „že snížení částky pokuty nelze podle bodu 3 pokynů o metodě stanovování pokut týkajícího se ukončení porušení po prvním zásahu Komise použít v případě, že protiprávní jednání bylo ukončeno již před prvním zásahem Komise, nebo v případě, že podniky přijaly již před tímto datem pevné rozhodnutí jej ukončit".

159 V projednávaném případě, jak bylo uvedeno v bodě 6 tohoto rozsudku, se Komise rozhodla zahájit šetření v listopadu 1994 a provedla první šetření v prosinci 1994.

160 V bodech 331 a 332 napadeného rozsudku Soud konstatoval, že protiprávní jednání, které vedlo k pokutě uložené společnosti Dalmine, a sice protiprávní jednání uvedené v článku 1 sporného rozhodnutí, bylo ukončeno nebo přinejmenším právě ukončováno v okamžiku, kdy Komise provedla šetření ve dnech 1. a 2. prosince 1994. Proto právem dospěl k závěru, že uvedené ukončení nemůže představovat polehčující okolnost pro účely stanovení výše pokuty.

161 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že desátý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

162 Jelikož žádný z důvodů kasačního opravného prostředku vznesených společností Dalmine nelze přijmout, je namístě její kasační opravný prostředek zamítnout.

V – K nákladům řízení

163 Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu, jestliže není kasační opravný prostředek opodstatněný, Soudní dvůr rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 tohoto jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a společnost Dalmine neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Společnosti Dalmine SpA se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.